

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TEO BANAL & VAN TEO MOLDO

în derivă...

PUZZLE... ÎN TOATE SENSURILE

roman

*O ficțiune ce n-are nimic în comun
cu realitatea cotidiană*

VOLUMUL II

Ecou Transilvan
2017

1. în derivă.....	7
2. apus, lumină răsari.....	25
3. accidentul.....	39
4. procesul vuvuzele, vuvuzea.....	52
5. persiflarea se achită.....	77
6. dezastrul.....	82
7. expunerea.....	96
8. afectarea persistă.....	110
9. la bară cu Dai la Flit.....	123
10. viața la picior.....	136
11. țară-n derivă.....	149
12. alertă după sfera vieții.....	161
13. Ten în subconștient.....	186
14. final de eveniment.....	195
15. surprize, surprize.....	208
16. Flo în inima lui Ten.....	215
17. iar la Paris.....	238
18. revirimentul.....	253
19. alegeri... primul tur.....	263
20. itinerar printre profesori.....	279
21. bruijaj estic... cine râde la urmă.....	297
22. aprecieri tardive.....	303
23. sens pe contrasens.....	317
24. turul doi.....	329

25. ritornero 341
 26. mai tare ca moartea... 357
 27. temerarul revine-n Lyon..... 372
 28. mami, vin... Anina?! 388
 29. jocuri de culise..... 397
 30. în disperare 408
 31. Kake și audiența... 419
 32. periplul continuă..... 429
 33. s-au blocat supapele... 434
 34. evadări pe Facebook..... 447
 35. circuit ambulant..... 459
 36. memorii..... 476

19. alegeri primului tur
 20. tinetari printre profesori
 21. brăiaș estic... cine râde la urmă
 22. aprecieri tardive
 23. sans pe contractants
 24. tărul doi
 15.06.2017

1

în derivă...

Continuând să conducă, Ten revine-n actualitate. Nu mai avea mult până-n Lumine. Fața dulce și vocea delicată a Poemei le percepea ca un balsam binefăcător. Ochii umezi, întrebători, privirea intensă îl obseda și chema irezistibil. Acclera. Cerul invizibil, acoperit de nori era ca o himeră stocată într-o altă vastitate, unde distanța se măsoară-n ani lumină, și iluzia dă satisfacția apropierii de stele. Privind cerul, nu sesiza nicio pulsație stelară. Atacase podul peste Someș la bifurcația spre Apasat. Deschise geamul. Murmurul apei reverbera tonifiant în noapte ca o melodie melancolică peste liniștea adâncă. Arheea Nocturna își lansă țipătul strident peste arealul pădurii, în discordanță cu susurul apei, estompând absolutul tăcerii.

Și-a întins mâna prin geam. Viteza curentului i-o deplasa-n spate, înclina propulsată de portanță, în timp ce acustica păsării de pradă s-a pierdut în noapte. A închis geamul. Din habitaclul izolat fonic nu mai intercepta nimic. Nici murmurul apei, nici vântul, numai lumina farurilor, ce divizează pelicula nopții o sesiza prin parbrizul transparent. Ca apoi, de la înălțimea șoselei, să remarce oglinda râului reflectând lumina palidă a lunii difuzată secvențial prin nișa norilor în faze misterioase. Diluând întunericul, luna mascată de nori, prin dispersie își propaga strălucirea producând fenomenul miraculos de refracție, blandiind pământul. Ten virează la stânga de-a lungul sălciiilor. Printre ele distinge râul ca un șarpe argintiu, unduindu-se-n sinusoide de-a lungul șoselei. Ca să dispară din câmpul vizual după colină, reapărând din sens invers ante Buzești, pe stânga șoselei ce-l poartă spre Lumine. Trecuse de Lupoiaia. Lumina lunii nu mai perfora flamura neagră. O ceață

alburie acoperă șoseaua. Vizibilitatea redusă se intensifică. Schimbă faza lungă. Reduce viteza. Prin ceață lumina ochilor își pierde intensitatea. Mintește fugă dincolo de pelicula albă. Avalanșa amintirilor revine fără s-o poată controla. Vede fața mamei aprinsă de dor, surâsul bonom și ochii ce-l urmăreau cu atâta iubire. Atașamentul, visele, școala și bravările lui. Dificultățile existenței. Modul de sacrificiu al Solei. Implicarea, deciziile ei pentru subzistență, marcându-l definitiv. Nu le putea omite, oricât încerca mintea să le ignore, subconștientul le readucea-n actualitate din fundul memoriei, până la proiecția lor într-o dureroasă derulare. Afectarea îl copleșea. Se revedea toamna împreună cu ea, Lodo și Dudi culegând măceșe, mure, mere sălbatice din pădure, porumbele, fungi sau alune, să poată, prin vânzarea lor, Sola achiziționa rechizite, echipamente pentru școală, și alte obiecte de strictă necesitate. Atitudinea lui era pozitivă, se implica cu disponibilitate în activități de rutină. Uneori, din motive digestive se eschiva și nu avea dispoziție. Suprasaturat cu plăcinte devenea apatic. "Ce-i cu tine?", îl întreba Sola rulând spre Dâmbul Roșu, tranzitând Viile-Roze spre Repaos, în coloritul autumnal al naturii, cu soarele strălucind pe cer, în briza plăcută a muntelui. "Sunt balonat de la plăcinte. Nu s-a așezat mâncarea-n mine, trebuia să stau la orizontală după..." Și mama a râs: "Nu s-a așezat mâncarea-n mine", remarca lui a fost preluată de frați ca să-l ironizeze când se eschiva de la efort: "Iar nu s-a așezat mâncarea-n el...", râdeau, preluându-i vorbele. Toamna urmau prunele bistrițene, comercializate prin punctele de colectare. Din venitul obținut mama îi va echipa pe toți cu uniforme, cămăși, pantofi pentru școală. Sola n-ar fi putut suporta ideea să-și vadă copiii purtând veste rupte pline de petice. Reușind să le procure toate articolele, mulțumirea sufletească a Solei nu avea limită. Era fericită. Cu toate eforturile ei, mama nu-și lua nimic pentru ea. Ten o adora. Biserica și copiii au fost pilonii vieții, impulsul și speranțele ei. Sacrificiul. Chiar și-ar fi dat suflarea, numai să știe că le merge bine.

Anii de liceu s-au scurs pentru Ten prin impulsivitățile ei: "Învață, Ten, să nu ajungi ca noi. Cine are școală are par-

te”, amintindu-i de cunoscuta lozincă a indigenților, de viața lor mizerabilă. Și el o asigura mereu de implicarea lui.

Din cauza problemelor, a stresului, a nașterilor multiple, starea de sănătate a Solei s-a deteriorat. Inima s-a mărit și-a cedat, reumatismul diseminat în tot corpul, ficatul, durerile din spate, fulgerăturile din articulații au demolat-o. Ten o frecționa după ce-și aplica ea ventuze cu lipitori. Rareori mergea Sola la băi în Jibou. Ameliorarea nu dura. Infatigabilă, se implica iar peste tot; la sapă, la treierat. La cosit și adunat fân. La cules porumb toamna printre ploii și vânturi sălbatice.

Cum a plâns când plecase-n armată la Orăștie! La fel înaintea evadării spre Timișoara. Scrisorile ei afective l-au urmat peste tot. Îl chema acasă. Frica să nu-l mai vadă o panica. “Vino mai aproape. Hai la Cluj! Tu vii rar, eu nu pot călători 400 de kilometri. Mereu vreau să te văd, să-mi spui cum ești, ce te doare!” Se referea la starea lui sufletească. Când a venit să dea examen la Cluj, Sola s-a bucurat. Valma a fost haltă înaintea preparării examenului următor. Reîntâlnirea cu ea a fost deosebită, emoționantă, udată de lacrimi. Au discutat atâtea. Se înțelegeau perfect. Sola i-a satisfăcut toate preferințele culinare. Și el o menaja luându-i lucrul din mână. Mulgea vaca, o scotea la păscut. Tăia lemne. Pentru foc mergea în pădure după ramuri uscate. Orice activitate, numai s-o degrezeze de efort. Zile de împlinire și agrement...

Spre Lumine, imaginea mamei l-a afectat și impresionat pe Ten. l-au dat lacrimile. Poema, la fel ca Sola, îl iubea necondiționat. Prin câte a trecut. Implicații și complicații...

Acum vedea numai peregrinările, aspirațiile și rupturile lui dureroase. Modul scolastic de-a privi fetele i-a influențat comportamentul, compasiunea, altruismul, diletantismul filantropic prin dimensiunea impactului negativ, într-o lume imorală și fără substanță. Obligat de sinele lui să continue căutarea femeii ideale prin exacerbarea miturilor, furat de iluzii irealizabile, eșuase lamentabil. Pentru el fanteziile onirice inventau “Evelor” calități și frumuseți ce nu există. Confuzia s-a extins. Virtualul și imaginarul îl domină. Sucombează pe scena vieții în toate sensurile. Un aiurit, care nu poate extrage esența din realitatea cotidiană, din marasmul și promiscuitatea vieții, pe

care pretinde c-o asanează și, cu timpul, n-o poate eradica. Falsul și imaginarul transformau vulgul în perle, generând eșecul dedublării lui. Viziunea sa eronată. Psihologia umană e atât de diversă. Deprecierea și labilitatea vieții cotidiene nu poate fi controlată empiric prin simpla constatare a decăderii ei. Promovarea absurdului din unghiuri diferite, duce la negativismul relațiilor prin defazarea falsității lor. Cine și cum să coaguleze atâtea carențe în absența unui liant? Omul? Divinitatea? Sau individul primordial e apariția accidentală a speciei și femeia o parte negativă a echilibrului și denaturării lui. Un demon cu aspect angelic. Speculațiile evoluției sunt o consecință irelevantă a veridicității lor. De ce-l interesa labilitatea altora? Cine se crede? Doctor? Vindecător de suflete, să se implice în problemele esențiale ale existenței lor? Ale unor femei fără principii, imorale, decăzute. Ale curvelor care urmăresc numai profitul. Ale escrocilor șantajiste ce te scuipe-n abisul infernului de unde nu-ți mai revii niciodată, devenind un subprodus inutil al conștiinței alterate a eului tău. Un rebut al propriei credulități.

Stupidul pătrunsese-n intimitatea femeilor, fără să ia-n calcul riscurile. În loc de profesor și instructor salvator, va deveni o victimă a sistemului vicios, un element infectat de viruși, dispărând în putregaiul carbonizat al vieții. Și, atunci, depravarea face parte din el. Avusese impresia exploatarei conștiinței umane fără să abuzeze de relativitatea șabloanelor ei. În loc de asanarea infecției, a devenit el parte din ea. Evadase din lumea odorantă în cea a decadentei, a vulgarității cotidiene, cangrenându-și prin balastul ei, inima.

De ce n-a renunțat la Malvi? De ce, după vizita la Breloc, știind-o compromisă, implicată în acțiuni maloneste, i-a răspuns la telefon? Malvi îl dorea. Mereu îl presa. Și reușise prin insistența ei. Într-o seară, cu mintea tulbure, după ce-a consumat o butelie de Whisky, a decis să-i trimită taxiul. O sunase: "Vii?" "Cum să nu, dragule!"

Peste 40 de minute coborâse din apartament la apelul ei telefonic, să achite taxiul. Au urcat. A sărit pe el. Doamne cum i-a tușat cu buzele fața, cu mâinile corpul, cu gura caldă parte cu parte, euforic, foarte delirant. După doza imensă de

Whisky *together*, era la limita comei alcoolice. Sub jetul fierbinte, i-a spălat spatele, gâtul lung cu pielea catifelată, sânii frumoși, ușor lăsați sub greutatea lor ca picurii de rouă înaintea desprinderii lor, cu sfârcurile erectile, mari, o minune a femeilor fertile. Sub mâinile lui, corpul feciorelnic se etala armonios, frecându-se de-al lui. Apoi, fața lungă, cu părul prins la spate, radia de fericire și extaz. O spălase jos, ea pe el, atingându-și organele genitale cu o finețe și-o intensitate martirică. Cu delicatețe i-a masat sexul umed, aureolat de părul pubian. A gemut, l-a sărutat cu atâta pasiune! N-au mai avut răbdare, au ajuns în dormitor după ce și-au tamponat cu prosoapele trupurile ude. În patul mare s-au aruncat unul peste altul. Se unduia sub el asemenea valurilor mării sub barca pneumatică, în timp ce-și copiau formele flămânde cu sărutări interminabile, și-au supt buzele. "Te vreau tot, de la A la Z", și-a repetat dorința printre reprize de ofuri. "Vreau să fiu toată a ta", i-a susurat la ureche incitându-l prin chemări tandre la desfrâu. "Toată", veni răspunsul lui sufocându-i gura. "Îmi spui în ce poziție vrei să-mi defaci *pussy*? Kamasutra, misionar, căpriță?" El continua s-o sărute peste tot. Parfumul și provocările ei l-au incitat. Ajuns la pubis, explora cu limba zona erogenă. "Dragule, vrei să te ocupi serios de vagina mea strâmtă și caldă?", îl provoca, animându-l. "Ai poftă de sucule meu abundent?", continua să-l incite cu fraze perverse pierdute-n vulgaritatea erotică a cuvintelor ei suculente. "Când ai vrea să se producă asta, Malvi?", o provocase simțind cum se precipită toată, cum își împinge zona inghinală să fuzioneze cu a lui. Un fel de amânare a dorinței, să-i măsoare febrilitatea. Vulcanul acela în plină erupție. "Acuma!", urlase în disperare, dirijindu-i penisul spre canal. "Imediat, te rog". Frecându-și clitorisul de prepuțul lui, îl presa. Se înfingea în el insațioasă. "Ce dor mi-a fost de *dick!*", s-a confesat printre "loi-oi," după alte: "Ai-iai-ai și țucu-ți pula. Bagă mare, pompier!" Alte "loi-oi"-uri de plăcere urmase pistonându-i colul uterin. Apoi punctul G fu tatonat în reprize de balansuri isterice, cu urlete eliberate pe măsură.

La paroxism, Malvi se îneca în propriile ofuri, strângându-l, trăgându-l spre ea i-a decorticat diuza s-o aspire, să fu-

zioaneze cu totul. "Nu mai pot! Infanterist, salt înainte!" Și el se execută răvășindu-i bustul. "Tanchist, pe afet!". Corpul ei transformat în culisă, primea binecuvântarea proiectilului expulzat pe gura țevii lui. "Genist, detonează bomba!" Supraexcitat o fertilizase cu sămânța lui urlând de plăcere, ca lupii în van, în timp ce ea-i imita acustica, curu-i sărea la 30 de centimetri de saltea, catapultându-l în sus, în timp ce abdomenul se transforma într-un amortizor ce-i prelua aterizările asemenea plasei de protecție, saltul acrobatului la circ.

Sărutările lui au continuat pe gâtul sedefiu, peste buzele goriliforme, tumefiate de atâta rodat. Și spectacolul, ritualul dulce al împerecherii era același. Asemenea primatelor, nu se mai sătura. "Hai, Armăsar!" El necheza și mai tare, cabrând-o. "Taur, nu te lăsa!" Mugea, ara printre sâni ca trupița solul afânat. "Cal, pe poziție!" "Mulă, te sparg!" "Despică-mă!". I-a înfipt mâna în ventuză până la cot, rotind-o dementțial de urla Malvi ca fiara prinsă-n lațuri. De epuizat, îl dureau fesele, picioarele de atâta împins. După patru ore de erecție îl durea sonda, după noul stimulent oral. Ceva special, o performanță notabilă. Cu doi ani în urmă, o maltratase patru ore pe Cleo, continuând alte trei cu Him, și potența tot nu-i dispăruse. Au trecut cinci ore cu Malvi și spectacolul continua. La dorința ei se transforma-n aviator, astronaut, rachetist, marinar, scafandru, profesor, tractorist și-n alte profesii, numai să-i tempereze apetitul. "Știi c-ai variat... Mai variază o dată cu mine, te rog." Și a nceput să-l salte, să dea din cur ca iepurii, să facă opturi, oscilând laterale și verticale de parcă percutorul lui era instrumentul ei preferat, organul cel mai venerat la care să cânte.

Când și-au dat drumul la apogeu, prin două guri, mai ceva ca galeria la fotbal și-au eliberat decibelii cu frenezie, de vibrau epidermele, venele gâtului dilatându-se în timp ce picioarele se cabrau spasmodic, mâinile se precipitau în convulsia victoriei exacerbate. Carnea, ca la gheparzi, palpita după efort. Au trecut minute bune până și-au revenit. Ca leii, după lupte teribile, și-au reluat suflările. Ea a râs. El, pas... "Ești așa bun la pat! Nimeni nu m-a satisfăcut ca tine!" Și I-a sărutat cu o sete indescritibilă. El n-a reacționat. "Vreau s-o

mai facem. Repetir”, s-a explicat ca și cum el nu-și dădea seama de voința ei.

La ora 7 dimineața, s-au echipat. Au băut un ceai și-o cafea fiecare. Au luat micul dejun, ceai, felii de pâine cu unt. Stimulată, era într-o formă deosebită. Nu se sătura să-l admire. “Ne mai vedem, nu?” El dădu din umeri... “Mor, dacă nu ne vedem. A fost superbine, nonstop, vreau să ne-o punem. Să ne cuplăm până la infinit”. “Nimfomană, nu te mai sature, m-ai terminat!” “O să vezi”, replicase evazivă. “Iar o să văd.” “Mă enervezi, Ten. Fii și tu maleabil, drăguță”, utilizase iar cuvântul “drăguță” să-i provoace furia. Îl agresa, să-l incite, s-o fută iar. “Hai, pune placa, debitează «drăguță»”, și-a dat să iasă! “Fii calm... Eu te iubesc, ești unic. N-am cuvinte...” “Nu te cunosc. Nu știi cine ești. Prestanță și onoare ai?...” “Vrei să mi-o culeg de la picioarele tale? O fac”. S-a pus în genunchi. “Sunt păcătoasă, Ten, dar pentru tine mă schimb”. “Ai face-o-n detrimentul eului tău. Renunți la mentalitatea ta de femeie ordinară? Revenirea ta pentru mine ar fi o noutate. Surprins, aș cădea la orizontală. Să nu mă minți”. “Îți promit, Ten. Pentru tine fac orice...”

A chemat taxiul. S-au despărțit în condiții agreabile. Ea nu s-a putut desprinde de el. “Acum trebuia să fiu la serviciu. Înțelege! Mai sunt și alte zile... Te sun”. “Juri!” “Jur!”. Numai atunci s-a urcat în taxi luându-i imaginea cu ea ca pe un talisman inestimabil. I-a făcut disperată cu mâna. Norii din ochii ei au erupt și ploaia caldă s-a revărsat peste față, ducând cu ea atașamentul, amorul lui Ten, ca pe-o recompensă tardivă pentru ratăcirile și frustrările ei.

Pentru Ten a urmat o perioadă de implicări profesionale, de meditații profunde la acțiunile lui. Și apoi iar femeile. Alte relații pasagere, fără substanță, tergiversau efectul instalării pesimismului în raport cu exigența devenirii lui. Și, fără stimularea personalității, deprimarea va persista, extinde până la extincția lui. Asanarea psihică trenează și alienarea mintală neagă utilitatea vieții. Voința stagnează și orice acțiune posibilă devine zero, prin raportarea sterilului la inutil. Ireversibil, conștiința se descompune, nu mai reacționează la stimuli. Fără aceste evadări ocazionale din spațiul cangrenat de im-

putările Lonei, în brațele femeilor famate, Ten dorea singur să clacheze. Dacă Lone i-ar fi tocat nervii fără aportul lui Beni, era altceva. Îi imputa zilnic deviațiile lui. Dezacordul cu el, genera conflicte negative perpetue.

Au urmat relaxări prin baruri, restaurante, singurele lui momente de calmare psihică. Ca iar, prin repetări, labilul să compromită imaginea familiei, cu fiecare escapadă. "Te vede lumea", de parcă toți rebelii respectau legile și rigorile ei. În această lume plină de rebuturi, el devenise sau era unul de duzină. După mintea sa accepta ideea de sacrificiu moral sau imoral, spre binele altora, dar imaginea...

Fără sens, eșuase uneori. Prin vicierea lui, a reușit să reducă derapajul femeilor fără șanse de reabilitare. Katy era una din ele. Terapia lui a prins. Katy și-a revenit după un mariaj imposibil. O cunoscuse-n stațiunea Covasna în timp ce-și trata afecțiunile circulatorii periferice. După alte proceduri urmasse baia în apa carbogazoasă, unde ea se ocupa de curanți. Îl remarcase. Era mai tânăr decât alții. Foarte înaltă, blondă, îi surâdea pofindu-l să intre-n vană. Pronunța într-un fel plăcut cuvintele: "Mă scuzi, *io nu știi* româna". O unguroaică c-un suflet de aur. S-au apropiat. Discutau. Ieșeau împreună. Ten devenise pentru ea un fel de balsam benefic. Un tratament al stării ei disperate. Și ea pentru el era un surrogat indispensabil. Au devenit intimi. O intimitate plină de moderație. Nu-l enerva, dorea să-l asculte, să asimileze ceva din cultura lui vastă. Îl prindea de mână și se uita la el ca la unicul ei salvator. Uneori râdea, surâdea și iar râdea, privindu-l duios cu seninul ochilor dispuși la concesii. La plecare îl săruta, luându-și la revedere cu: "Pa, pa, pa! Să mă suni!" O suna, îl suna. Și-a refutat suferința prin ea. "Dacă, doamne, ți se agravează problemele, vin să stau cu tine. Să te ajut", se oferea Katy benevol, preocupată de agravarea stării lui circulatorii. Îl afecta atitudinea ei. O refuza politicos, îi plăcea să se plângă, dar starea lui nu era așa gravă pe cât exagera. Chiar dacă el omitea s-o felicite de ziua ei, ea nu uita niciodată de-a lui. Ziua lui era pe 11, a ei pe 5 și, când îl suna, Ten amintindu-și, îi ura tot binele din lume. Deși relația și-a diminuat intensitatea, ea continua și după 11 ani să-l sune.